

Prvá kapitola

Katka si poťahovala končeky vlasov, ktoré si obtočila okolo prsta. Robila to vždy, keď bola trošku nervózna. Všetci v triede sa už nevedeli dočkať, kedy budú môcť konečne hovoriť o svojich plánoch na charitatívny týždeň v škole, len ona sa netešila. Nemala žiadny nápad. Jej kamarátka Liliana nadšene rozhadzovala rukami okolo seba a chrlila

slová tak rýchlo, že Katka sotva niečomu rozumela.

„Predsa tá farma, kam chodím jazdiť na koni! Mohli by sme ju podporiť! Patria do projektu Jazdenie pre hendikepované deti, chodí tam kopec ľudí. A minulý týždeň som im pomáhala, bolo to úžasné! Niekedy treba pomôcť deťom, ktoré sú na vozíku. Majú pre ne špeciálne sedlo. Je skvelé ich sledovať! Kone akoby samé vedeli, že majú dávať pozor.“

Katka prikyvovala. Znelo to naozaj super. Vlastne to bola úplne fantastická myšlienka. Zhlboka sa nadýchla. Každý mal za úlohu vymyslieť nejaký charitatívny projekt, ktorý by škola mohla podporiť. Na vypracovanie dostali dva týždne a potom ho mali predstaviť pred

triedou. Každý bude hlasovať za najlepší nápad, a z víťazných triednych projektov potom vedenie školy vyberie ten, ktorý podporí. Katka však vôbec netušila, kde začať.

Jasné, že už počula o Slobode zvierat aj slepeckých psoch. Lenže Kubo z vedľajšej lavice práve o týchto psoch básnil – ako sa jeho susedia starali o šteniatka slepeckých psov a ako sa museli naučiť, že nesmú naháňať jeho mačku. Takže, tento nápad sa už minul...

Katka sa usmiala a opäť prikývla Liane, ktorá ešte stále vykladala o poníkoch v jazdeckej škole. V skutočnosti však kamarátku ani nepočúvala. V myšlienkach si predstavovala, ako sa bude musieť postaviť pred celú triedu a hovoriť o projekte. Ani trošku sa na to ne-

tešila. Nemala rada ten pocit, keď sú na ňu upreté všetky oči. Pani učiteľka jej vravievala, že by sa mala viac hlásiť, ale Katka robila presný opak. Ved' čo keby povedala niečo hlúpe a všetci by sa jej smiali?

Poobzerala sa dookola. Spolužiaci sa prekrikovali jeden cez druhého a v triede to bzučalo ako v úli. Každý jeden prišiel na nejakú dobrú myšlienku, len ona nie.

Ešte aj Samo, ktorý nikdy nerobil domáce úlohy a minulý týždeň predstieral, že má vytknuté zápästie a nemôže dva dni písať, natešene vyskakoval zo stoličky a všetkým kamarátom vysvetľoval o charite, ktorú podporoval jeho futbalový klub. Posielali futbalové a športové vybavenie deťom do Afriky.

Pani učiteľka sa práve vážnym hlasom rozprávala s Améliou a Táničkou o hospici, kde bola teraz umiestnená Améliina stará mama, a v ktorom Tánina mama pracovala ako zdravotná sestra. Samozrejme, že obe mali na projekte pracovať spoločne.

Možno by sa aj ona mohla pridať k Liliane, zamyslela sa. To by však nebolo fér. Celé to predsa vymyslela ona.

„A čo budeš robiť ty?“ spýtala sa Liliana, ktorá sa konečne odpútala od múdrych poníkov.

„Ešte neviem...“ odpovedalo dievčatko neisto. „Niečo vymyslím. Možno niečo so zvieratkami?“

Liliana radostne prikývla. „V jednom časopise o zvieratách som čítala o azyle pre oslíkov, možno by sa ti to hodilo.“

„Uhm.“ Katka uprene hľadela pred seba a hrala sa s ceruzkou. Azyl pre oslíkov neznel zle, ale chcela vyrukovať s niečím vlastným.

„Prečo si prišla autom?“ pozrela Katka prekvapene na mamu. Zvyčajne chodievali zo školy pešo. Zabralo im to len

pätnäšť minút a dnes to ani nevyzeralo na dážd'. Mama s úsmevom prevrátila oči.

„Neverím, že si zabudla! Ideme sa pozrieť na to malé mačiatko, spomínaš si? K Alenke a Šimonovi.“

„Ahááá,“ rozžiarila sa. Úplne jej to vypadlo. Mama o tom hovorila ráno pri raňajkách, ale kvôli projektu v škole jej to celkom vyšumelo z hlavy.

Alenka bola Katkina sesternica a Šimon bratranec. Nedávno obaja dostali roztomilé mačiatko. Mama jej ukázala fotky, ktoré im poslala teta Janka. Na obrázku sa v Alenkinom náručí chúlilo čiernobiele mača. Pôsobilo neuveriteľne milo.

Katka zrýchlila a ponáhl'ala sa k autu. Podľa tety Janky bolo zvieratko priateľ-

ské, a tak dúfala, že ho tiež bude môcť vziať na ruky.

Dvere im otvoril Šimon, s mačiatkom visiacim na pleci. Hoci bol rovnako starý ako Katka, chodil do inej školy.

„Ahoj Katka. Ahoj, teta Saška. Zoznámte sa, toto je Oli.“

„Och, je taký rozkošný,“ nadchýnalo sa dievčatko.

„Myslím, že sa snaží dostať do záhrady, Šimonko,“ upozornila Katkina mama, keď sa začalo driapať po svetri.

„Čo keby sme vošli dnu a zavreli dvere?“

Šimon zobral mačiatko do rúk a priťúľil si ho. „Áno, poďte rýchlo dnu. Snaží sa dostať všade, je veľmi zvedavé. Chcelo by vyjsť von, ale zatiaľ ešte nemôže.“

Katkina mama rýchlo privrela dvere a kocúrik zvedavo vykukol na dievčatko pomedzi chlapcove prsty. Mal okrúhle očka so zlatistým nádychom.

„Môžem ho pohladkať?“ spýtala sa Katka s nádejou v hlase.

„Samozrejme, je veľmi spoločenský,“ prikývol Katkin bratranec. Pohlol prstami, aby mohla poláskat' čiernobiele mačiatko. Jemne ho pohladila po hodvábnych uškách a poštekli pod bielou bradou.

„Je taký mäkučký!“ zašepkala s potešením, načo sa mačiatko slastne povy-

stieralo, noštek obrátilo nahor a privrelo oči.

„Zbožňuje, keď ho niekto škrabká po brade,“ komentoval chlapec. „Vydržalo by to aj celú večnosť.“

Šimonova mladšia sestra zbehla dolu schodmi, aby objala Katku. „Videla si už naše nové mačiatko?“ spýtala sa vzrušene. Šimon si vzdychol.

„Isteže. Práve ho hladká!“

Alenka urazene ohrnula peru. Katka sem rada chodievala na návštevu, ale niekedy, keď sa vracala domov, bola celkom rada, že má o dosť staršieho brata, vďaka čomu sa nehádali tak často, ako Alenka so Šimonom. Bolo jej nepríjemné, keď im teta Janka musela kvôli ich správaniu dohovárať.

„Oli sa mi veľmi páči, je taký milučký,“ prerušila ich Katka v snahe odlákať od seba súrodencov. „Má už nejaké hračky? Môžeme sa s ním pohrať?“ spýtala sa Katka sesternice. Alenka ju zoberala za ruku do kuchyne a Šimon ich nasledoval aj s kocúrikom.

„Táto je jeho obľúbená. Obsahuje aromatickú látku, ktorú mačky milujú.“ Dievčatko vybralo malú plyšovú myšku s dlhým chvostíkom z pierok, načo sa Oli hneď zavrteľ v Šimonovom náručí, nedočkavý, kedy po nej skočí.

Bolo to práve počas večere, keď Katka dostala ten vynikajúci nápad. Oli sa každému štvoral na nohy s cieľom uloviť rybíe prsty a Katka, Šimon a Alenka mu z nich podávali kúsky vždy, keď sa ich mamy nepozerali.

„Odkiaľ vlastne máte Oliho?“ spýtala sa mama tety Janky. „Na inzerát?“

Teta Janka pokrútila hlavou. „Nie, boli sme sa pozrieť v útulku. V tom pri parku. Vieš, ktorý myslím?“

„Aha, myslela som, že prijímajú len psov.“

„Nie, aj mačky. Dokonca mali aj mor-ské prasiatka. Zvyčajne ich asi nemávajú, ale tentokrát niekto nechal dve pred

útulkom, a nevedeli nájsť nikoho, kto by sa ich ujal.“

„Boli také zlaté,“ rozplývala sa Alenka. „Vydávali taký milý zvuk, niečo ako uííííí!“

„Páčili sa nám aj psy, ale keďže chodím do práce, tak sa to nedá. Oli sa nebude sťažovať, ak bude mať počas dňa celý dom len pre seba a onedlho už bude môcť chodiť aj von. Čoskoro si dáme na dvere mačací vchod.“ Teta Jan-ka si povzdychla. „Riaditeľka útulku mi hovorila, že momentálne sa musia dosť obracať. Sú zaplavení novými opustenými psíkmi, o ktorých sa ich majitelia nemohli postarať. Ten útulok je stále preplnený. Chceli by dostávať viac koterčov v zadnej časti, ale nemôžu si to dovoliť. Potrebovali by urobiť niečo preto, aby

získali viac peňazí, ale už aj bez toho majú dosť roboty. Peniaze navyše, rozumiete. Rozmýšľala som, že by som im ponúkla zorganizovanie dobročinného bazárového výpredaja alebo niečo podobné. Alebo možno charitatívny pochod?“

Zrazu Katka rozrušene zväyskla, až sa k nej teta Janka znepokojene nahla.

„Čo sa deje, zlatko, zabehlo ti?“

Katka na ňu vyčarila široký úsmev. „Nie, nič sa nedeje. Vlastne je všetko úplne perfektné.“

Malý psík s nádejou poskočil a zaškrabkal po drôtenom plote. Dievča, ktoré